

Arrest

nr. 75 521 van 21 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 15 december 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 november 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, komt op 25 oktober 2010 België binnen en dient een asielaanvraag in op 26 oktober 2010. Hij is vergezeld van zijn partner en hun drie kinderen.

Op 28 juli 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest van 17 oktober 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wordt inzake het beroep dat verzoeker tegen deze beslissing had ingesteld, de afstand van geding vastgesteld.

Op 3 november 2011 dient de echtgenote van verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), waarin zij haar echtgenoot en kinderen vermeldt.

Op dezelfde datum dient ook verzoeker in eigen naam een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 29 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) aan verzoeker. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de genaamde K.E.

geboren te B., op (…)

van nationaliteit: macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten

REDEN VAN DE BESLISSING

Op 17.10.2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een afstand van het geding vastgesteld.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 25.10.2010 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 3 maanden overschreden is.

(…).”

Op 8 december 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekers echtgenote ontvankelijk wordt verklaard en heel de familie, waaronder verzoeker, in het bezit wordt gesteld van een tijdelijk verblijfsdocument.

Op 8 december 2011 wordt eveneens een beslissing genomen waarbij de afzonderlijke aanvraag van verzoeker onontvankelijk wordt verklaard.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“1) Schending van de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 ; van artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991 + schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

2) Schending van art. 8 E. V.R.M.

A. Algemene principes :

Op grond van de wet van 29 juli 1991 moeten bestuurshandelingen met een individuele draagwijdte, waarvan niet betwist kan worden dat de bestreden beslissing hiervan deel uitmaakt, formeel worden gemotiveerd.

Aan de burger moeten de redenen die hebben geleid tot de bestuurshandeling, uitdrukkelijk worden bekendgemaakt.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de materiële motiveringsplicht inhoudt, legt de overheid op om haar beslissingen te steunen op grond van draagkrachtige elementen.

De bestuurshandeling vermeldt de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen (artikel 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen),

Bovendien moet de motivering afdoende zijn,

Dit laatste houdt in dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing en zij moet draagkrachtig zijn» d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten, volstaan om de beslissing te schragen.

Op grond van het materieel motiveringsbeginsel moet elke administratieve rechtshandeling steunen op juiste en coherente feitelijke gegevens en rechtens aanvaardbare motieven.

Voormeld beginsel kan worden verwoord als dat de feitelijke elementen van de motivering moeten overeenstemmen met de werkelijkheid, de motiveringen elkaar niet mogen tegenspreken en coherent moeten zijn.

Het bestuur dient zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden. Zij dient de beslissing te stoeien op een correcte en zorgvuldige feitenvinding.

Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

(MAST, A., Overzicht van het Belgisch administratief recht, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1996, 917, p, 49).

Een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

"Dat het zorgvuldigheidsprincipe impliceert dat de bevoegde overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. Dat dit laatste veronderstelt dat de bevoegde overheid haar beslissingen stoelt op een correcte feitenvinding, wat inhoudt dat de bevoegde overheid zich op alle mogelijke manieren dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen." (RvSt. 27 december 2001 nr, 102.366).

B. Toepassing:

Verweerder vaardigde enkel en alleen een bevel (Bijlage 13 Quinquies) uit opzichts van verzoeker ; NIET opzichts van zijn echtgenote R. M., (...).

Artikel 8 E.V.R.M. waarborgt de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven en de eerbiediging van het recht op een privé-leven.

Verzoeker woont samen met zijn echtgenote R. M., (° 16/10/1987) en hun drie kinderen (K. E., (...), K. M., (...)) en K. A., (...) met wie hij samen naar België was gekomen om op 26 oktober 2010 een asielaanvraag in te dienen.

Het gezin van verzoeker heeft een onderlinge hechte band.

Verzoeker wilt vanzelfsprekend samen met zijn gezin verder kunnen blijven wonen.

Indien het bevel wordt uitgevoerd lastens verzoeker - en niet lastens diens echtgenote, die zoals voormeld GEEN bevel (Bijlage 13 Quinquies) heeft ontvangen - dan is het voor verzoeker praktisch en wettelijk gezien totaal onmogelijk om een gezinsleven in zijn land van oorsprong te hebben terwijl zijn echtgenote en hun drie minderjarige kinderen intussen verder in België verblijven.

Uit artikel 8 E.V.R.M., welke bepaling van openbare orde is en rechtstreeks toepassing vindt in het intern Belgisch recht, volgt dat de overheid die de uitzetting overweegt van een vreemdeling van wie zoals bijv. in casu vaststaat dat hij niet zijn echtgenote en kinderen in België verblijft, dient na te gaan of de noodzaak om een dergelijke maatregel van verwijdering uit het land , opweegt tegen het door artikel 8 gewaarborgd recht op een ongestoord gezinsleven.

De overheid dient m.a.w. af te wegen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin van verzoeker.

Verzoeker vraagt dat er met zijn gezinstoestand rekening wordt gehouden.

De bestreden beslissing dd. 29/11/2011 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten heeft nergens de noodzakelijke afweging gemaakt zodat artikel 8 E.V.R.M, onmiskienbaar werd geschonden.

Verweerder wist dat verzoeker samen met zijn echtgenote en hun drie kinderen verblijft in België op het adres (...).

De asielpcedure van verzoeker en zijn echtgenote verliep gelijktijdig en was onderling samenhangend. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had op 17/10/2011 een weigeringsbeslissing genomen zowel in het asioldossier van verzoeker als dat van zijn echtgenote.

Ingevolge het arrest dd. 17/10/2011 van de RVV vaardigde verweerder enkel opzichts van verzoeker op 29/11/2011 een bevel om het grondgebied te verlaten uit.

Zoals voormeld, diende de echtgenote van verzoeker op 30/10/2011 een aanvraag cfr. art. 9ter Vw. in. (Stuk 2)

In haar aanvraag verklaarde zij dat verzoeker haar echtgenoot is en dat zij samen met hun drie kinderen een gezin vormen.

Het huidig uitwijzingsbevel miskent duidelijk de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker is van oordeel dat verweerder het redelijkheidsbeginsel miskend heeft.

Gelet op de nog lopende regularisatieprocedure, kan verweerder niet in redelijkheid komen tot het door hem genomen uitwijzingsbevel dd. 29/11/2011 en is het redelijk dat verzoeker, samen met zijn echtgenote de kans moet krijgen om het resultaat van voormelde procedure af te wachten.

Het is duidelijk dat verweerder niet op een zorgvuldige manier tewerk is gegaan.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan liet belang van de beslissing.

De motivering is niet afdoende als het gaat om :

Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule D., De motiveringsplicht en vreemdelingenwet, TVVR 1993,67 ev.).

Door zich in de bestreden beslissing louter te beperken tot een loutere verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vw., blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle elementen in verzoekers dossier (m.n. de lopende regularisatieprocedure van zijn echtgenote) in overweging heeft genomen.

Verweerder is niet zorgvuldig tewerk gegaan.

Minstens is verweerder de perken van zijn beoordelingsbevoegdheid te buiten gegaan zodat de voorwaarde van een wettige uitoefening van de beleidsvrijheid door verweerder in casu niet is vervuld.

Minstens is er in casu sprake dat er m.b.t. het overheidsoptreden twijfel bestaat.

Om al de hierboven aangehaalde redenen dient derhalve het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 29/11/2011 te worden vernietigd."

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen, wordt aangegeven. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, vermits hij ze aanvecht in het verzoekschrift.

De verwerende partij merkt op dat er *in casu* geen schending wordt aangetoond van artikel 8 van het EVRM omdat de aanvraag van de echtgenote van verzoeker ontvankelijk werd verklaard op 8 december 2011 en het hele gezin in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie in afwachting van een beslissing ten gronde. De verwerende partij bevestigt dat het thans bestreden bevel niet wordt uitgevoerd zodat verzoeker niet aantoon dat hij van zijn gezin wordt gescheiden.

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de asielprocedure van verzoeker werd afgesloten met een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin de

afstand van geding werd vastgesteld en dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de in artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3.2. Verzoeker voert aan dat in de beslissing enkel wordt verwezen naar artikel 7 van de vreemdelingenwet en dat niet alle elementen van zijn dossier in overweging werden genomen, waaronder de aanvraag van zijn echtgenote op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Tevens wordt vermeld dat verzoekers asielaanvraag negatief werd afgesloten.

Artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan 3 maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...).”

Artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, in uitvoering waarvan het bevel is genomen, luidt als volgt:

“Indien de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

(...).”

Er wordt opgemerkt dat verzoeker niet betwist dat hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Evenmin betwist verzoeker dat zijn asielpprocedure negatief werd afgesloten. Verzoeker voert uitsluitend argumenten aan met betrekking tot de regularisatieaanvraag die werd ingediend door zijn echtgenote. Deze grieven van verzoeker tasten op zich niet de pertinentie van het determinerende motief aan. Er dient te worden opgemerkt dat de verwerende partij bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet in feite niets anders vaststelt dan een situatie die door dat artikel geviseerd wordt. Dergelijke vaststelling dat één van de situaties geviseerd in artikel 7 van de vreemdelingenwet zich voordoet, volstaat op zich als motivering in rechte en feite van het bevel, zonder dat de verwerende partij gehouden is daarbuiten nog andere motieven aan te brengen. Met dergelijke vaststelling doet de verwerende partij geenszins uitspraak over een recht op verblijf en heeft de bestreden beslissing met andere woorden geen uitstaans met de regularisatieaanvraag van verzoekers echtgenote waarnaar hij verwijst in zijn verzoekschrift. Verzoeker maakt met zijn betoog op generlei wijze aannemelijk dat de motivering niet afdoende zou zijn. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat niet om de motieven te weerleggen. De door verzoeker aangevoerde grieven

maken niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris hem op kennelijk onredelijke wijze bevel heeft gegeven om het grondgebied te verlaten. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Er dient bovendien op te worden gewezen dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan het hele gezin van verzoeker, waaronder zichzelf, een tijdelijk verblijfsdocument werd toegekend in het kader van de aanvraag van zijn echtgenote. Het bevel om het grondgebied te verlaten kan bijgevolg tijdelijk niet worden uitgevoerd en verzoeker kan bij zijn familie blijven.

2.3.3. Verzoeker voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoeker meent dat hij van zijn echtgenote en kinderen zal worden gescheiden. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter dat op 8 december 2011 opdracht werd gegeven om zowel verzoeker als zijn echtgenote en kinderen in het bezit te stellen van een attest van immatriculatie. Verzoeker beschikt dus samen met zijn familieleden over een tijdelijk verblijfsdocument voor de duur van het onderzoek van de regularisatieaanvraag van zijn echtgenote. Verzoeker wordt niet van zijn gezin gescheiden. De verwerende partij bevestigt in de nota dat het bestreden bevel niet kan worden uitgevoerd zolang verzoeker over dit tijdelijk verblijfsdocument beschikt.

Verzoeker kan de schending van artikel 8 van het EVRM niet met goed gevolg aanvoeren.

2.3.4. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de gemachtigde op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Tevens blijkt uit de stukken van het dossier dat verzoeker over een tijdelijk verblijf beschikt voor de duur van het onderzoek ten gronde van de regularisatieaanvraag van zijn echtgenote, zodat het bestuur rekening heeft gehouden met deze situatie. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET